

CAPÍTOL 5

En Llorenç era un mosso ben plantat, moreno, alt, de complexió robusta, però com que no tot han de ser floretes, hem de dir que tenia un os a l'esquena. Amb estudis inacabats de dret, els seus pares no sabien què fer-ne. La seva estada a Barcelona, lluny de la vigilància dels pares, la va dedicar a la bona vida. Els estudis eren només l'excusa per fer festes i disbauxes.

Els pares van respirar alleujats quan els hi va comunicar les seves intencions de demanar la mà de la Nati, la filla de l'oncle Joan i la Carne i cosina de la Camil·la. El festeig va ser curt i es van casar la darrera primavera.

Com que sovint anaven a sopar a casa dels pares d'ella, en Llorenç es va assabentar del problema de la Camil·la i es va oferir voluntari per ajudar-la. A l'oncle Joan li va semblar bé, tot i que la malfiança li va passar pel magí, però la va atribuir a la mania que li tenia al noi, que mai havia sigut sant de la seva devoció.

La proposta que va fer era presentar ell el dibuix com si fos l'autor, i si guanyava, la Camil·la pintaria el quadre definitiu, i el dia de la inauguració, amb el quadre ja penjat a la paret, explicaria la veritat. Diria que ho van fer perquè considerava injust que una dona, pel simple fet de ser-ho, no tingués dret a optar a un premi, i volia demostrar que les dones són capaces de pintar tan bé com els homes.

A la Nati li va sorprendre aquesta actitud tan feminista del seu home. Una postura que era desconeguda per a ella, sempre l'havia vist tractar les dones amb menyspreu, rient-se'n de les seves mancances, i fent el foteta quan ella li demanava que li baixés alguna cosa de dalt d'un armari, al qual ella no arribava.

A la Camil·la naturalment li va semblar bé, tot i que hi havia tingut petites diferències amb en Llorenç, o potser mal-interpretacions d'algunes de les seves opinions.

A en Llorenç, el pas per la universitat de dret li havia donat una base i una manera de veure les coses sota una crosta de legalitat. Sabia parlar bé i era capaç de vendre un full de paper a un analfabet.

Llegint les bases, no hi va trobar cap inconvenient per presentar una obra executada per una altra persona, només posava que l'obra havia de ser inèdita i original. Enlloc estava escrit que el quadre l'havia de presentar el mateix autor.

No cal dir que tot es va fer de paraula, sense firmar cap paper, la paraula i la confiança tenien més valor que la signatura. Tot quedava entre família i res no podia espatllar el projecte.

Així doncs, amb les coses clares i els problemes solucionats, la Camil·la es va marcar un calendari per tal de mirar de lliurar l'obra en el temps especificat a les bases.

L'única persona que necessitava era la Caterina, i amb ella tenia una relació excel·lent, a més ja li havia deixat ben clar que estava a la seva disposició sempre que fos necessari.

Amb les ganes que hi va posar, l'obra va avançar amb gran rapidesa, i quan sorgia algun dubte, anava a deixar-se aconsellar per en Marià i aquest se sentia molt afalagat de tanta confiança.

Puntualment, en el termini previst en Llorenç va portar l'obra al Bisbat i va aprofitar per fer-se veure i donar-se notorietat. Els bidells encarregats de recollir les obres en van quedar meravellats i li van dir que era de les millors pintures presentades fins al moment, tot i que ells no eren membres del jurat.

En Llorenç tornà a casa xiulant feliç i content i es desvià per comunicar-li a la Camil·la les impressions dels bidells del Bisbat.

—Saps què, Camil·la, em sembla que tinc moltes opcions per guanyar el premi, el quadre els ha agradat molt.

—Perdona, si de cas, deus voler dir que jo tinc opcions per guanyar el premi, no oblidis el tracte que vam fer. —li saltà la Camil·la indignada.

—És clar que sí Camil·la. No pateixis, per qui m'has pres? —intentà disculpar-se.

—Home! De la manera que ho has dit...

En Llorenç, li havia agafat tant de gust que, d'amagat de la Nati va anar a classes de pintura a Girona per no ser reconegut, i amb aquests petits coneixements adquirits, va poder explicar com havia executat l'obra a tothom que li demanava.

La pintura de la Camil·la va deixar molt impressionat el jurat. El tractament del tema no era gens ofensiu malgrat els dos nus representats. El joc de llum i ombres dotava a l'obra d'un extraordinari relleu. A més havia tingut en compte l'alçada des d'on s'havia d'observar el quadre, situant el punt de vista relativament baix.

De la trentena d'obres presentades, en sobresortien tres, una era la de la Camil·la i les altres dues eren de dos reconeguts pintors de renom.

El jurat, després de les oportunes deliberacions, va decidir atorgar el primer premi a l'obra de la Camil·la i van demanar la compareixença de l'autor.

En Llorenç va executar el seu paper a la perfecció, i a les preguntes del jurat sobre aspectes tècnics del treball, se'n va saber sortir perfectament esquivant les preguntes incòmodes i esbravant-se amb les que s'hi sentia segur.

El veredictes es va publicar als diaris i tothom es preguntava qui era aquell artista amb tant de talent sorgit com un volcà i desconegut tant pels experts com pels novells.

Va ser objecte d'entrevistes, a les quals ell continuava escapolint-se dels dubtes tècnics argumentant secret professional igual que quan li preguntaven pel seu aprenentatge.

Va explicar que mentre estudiava dret a Barcelona va assistir a Llotja perquè el dibuix i la pintura sempre li havien agradat. S'havia preparat conscientment per no ficar la pota i arruïnar-ho tot. En un dels seus viatges a Barcelona, havia anat a Llotja

per recollir el màxim de dades possibles, com els noms dels professors, els horaris de les classes. També va parlar amb alumnes per esbrinar com es desenvolupaven els diferents cursos, etc.

La Camil·la, conscient que l'havia de deixar fer, seguia totes les evolucions dels esdeveniments amb una certa gelosia. En Llorenç s'estava emportant tots els reconeixements que ella es mereixia, i això li provocava una picor agra que intentava dissimular com podia. Sabia, però, que quan tingués enllestida l'obra definitiva i es pengés a l'església, es desfaria l'embolic i ella seria reconeguda. Aquesta esperança la reconfortava.

Per treure's totes aquestes cabòries del cap es va centrar en l'obra que, ara sí, no es podia permetre de fracassar.

Si bé per fer l'obra del concurs es va espavilar sense el model masculí, ara sí que necessitava una referència. Les normes del Bisbat establien que el sexe no s'havia de veure i això li facilitava les coses, el model no calia que es despullés completament.

La Camil·la, un matí aprofitant que es va trobar a la fleca amb la Nati, sa cosina, li va comentar la necessitat de trobar un model masculí per fer de l'Adam.

En el concurs va utilitzar una noia que va masculinitzar, però per a l'obra definitiva necessitava uns músculs reals, un cos autènticament masculí. Li va fer saber que havia pensat en en Llorenç, perquè tenia un perfil immillorable per fer d'Adam, corpulent, musculat i molt masculí.

La Nati tenia dos anys més que la Camil·la i físicament era menys agraciada, però el seu caràcter rialler i obert la feia ser sempre al centre de les reunions.

La Camil·la li va demanar amb certa por, no sabia com s'ho prendria, i li va deixar anar amb molta diplomàcia.

La Nati, en sentir-la, va esclafir en una rialla sorollosa que va sorprendre gratament la Camil·la.

—Vols pintar en Llorenç en calçotets? Aquesta sí que és bona! Ha, ha, ha.

—No, no vull pintar en Llorenç, només necessito un model, per tal de situar tots els ossos i els músculs correctament, no pateixis, que ningú el reconeixerà.

—No, si m'és igual que el reconeixin, és que no m'ho hagués imaginat mai i em fa gràcia.

—Així Nati, no et fa res que li demani?

—No li hauràs pas de demanar, ja li diré jo. —li va dir, deixant anar una altra riallada.

En Llorenç, de primer, no li va agradar la idea, no pas per vergonya, sinó perquè va pensar que qui veiés el quadre podria pensar que no l'havia pintat ell, ja que hi sortia representat. Després, però, va acaronar la idea de dir que s'havia autoretratat ell mateix i va pensar que això donaria més valor a l'obra.

En tot cas, hi va accedir i van quedar a casa de la Camil·la per comentar la composició del quadre i començar a prendre apunts.

Com que estàvem en ple juliol, la calor era intensa i treure's la roba venia de gust. La Camil·la li va dir com s'havia de posar, de fet, la posició ja estava definida amb l'obra primera del concurs, no hi hauria gaires variacions.

Ella ja havia estudiat la llum i havia decidit que la millor hora era cap al capvespre, amb una llum rasant i vermellova per donar al quadre un cert dramatisme.

Va situar en Llorenç de forma que la llum del sol li toqués de tres quarts, una mica obliqua per ressaltar-hi la bella musculatura.

Va mirar la direcció de la llum, les ombres que es projectaven a terra, el color de l'ombra...

Llavors es va adonar que l'ombra del seu personatge Adam queia en part sobre l'altre personatge, l'Eva, tal com estaven en la pintura preliminar.

Sense adonar-se'n, però, inconscientment va situar Eva a l'ombra d'Adam, possiblement fruit d'aquesta educació repressiva sorgida d'una església castradora i d'una societat masclista, tenia interioritzat que la dona sempre havia d'estar a l'ombra de l'home.

Això volia dir que necessitaria tenir els dos personatges junts en el moment de pintar les ombres que projectava Adam sobre el cos d'Eva.

Aquí la Camil·la es va traspalsar una mica.

Com li diria a la Caterina? Era un tema delicat.

Se li va acudir la possibilitat que una altra noia fes les ombres sobre el cos de la Caterina, i amb aquests pensaments com a solució, va continuar amb en Llorenç i li va prendre apunts dels braços, el tors i les cames. Apunts fets amb llapis, sense buscar gaire detall, per estudiar l'anatomia, veure els volums i les ombres.

Mentre ella dibuixava, en Llorenç no parava de fer-li preguntes sobre el quadre. Per què feia aquests apunts primer? Quins colors faria servir? Buscava tenir la màxima informació per tal de poder convèncer a tothom que la pintura era obra seva, una realització genuïnament original de la seva mà.